

Η ΕΟΡΤΗ ΤΗΣ ΔΕΥΤΕΡΑΣ ΤΟΥ ΑΓΙΟΥ ΠΝΕΥΜΑΤΟΣ ΕΙΣ ΤΗΝ ΡΩΣΙΚΗΝ ΑΠΟΣΤΟΛΗΝ (MISSIA)

Ἡ ἐορτή τῆς ἐπιφοιτήσεως τοῦ Ἁγίου Πνεύματος καί τῆς Δευτέρας τοῦ Ἁγίου Πνεύματος ὡς τῆς κατ' ἐξοχήν ἡμέρας μνήμης τοῦ Ἁγίου Πνεύματος ἐωρτάσθη μετά πολλῆς λαμπρότητος καί εἰς τόν Ἱερόν Ναόν τῆς Ἁγίας Τριάδος τῆς Ρωσικῆς Πνευματικῆς Ἀποστολῆς (Missia) τοῦ Πατριαρχείου τῆς Ρωσίας εἰς τά Ἱεροσόλυμα, τήν Δευτέραν, 22^{av} Μαΐου/4^{nv} Ἰουνίου, 2012.

Τῆς ἐορτῆς ταύτης προεξῆρξεν ὁ Μακαριώτατος Πατήρ ἡμῶν καί Πατριάρχης Ἱεροσολύμων κ.κ. Θεόφιλος, συλλειτουργῶν μετά τοῦ Μητροπολίτου Ναζαρέτ κ. Κυριακοῦ τοῦ Ἀρχιεπισκόπου Γεράσιων κ. Θεοφάνους καί τοῦ Προϊσταμένου τῆς Ρωσικῆς Ἀποστολῆς (Missia) ὁσιολογιωτάτου Ἀρχιμανδρίτου π. Ἰσιδώρου, Ἀγιοταφίτων ἱερομονάχων, ἱεροδιακόνων καί ἱερέων τῆς Ρωσικῆς Ὁρθόδοξου Ἐκκλησίας.

Εἰς τό Κοινωνικόν της Θείας Λειτουργίας ἐκήρυξε τόν θεῖον λόγον ὁ Μακρινώτατος διά τοῦ κάτωθι κηρύγματος Αὐτοῦ, ὅπερ μετέφρασεν εἰς τό ρωσόφωνον Ὁρθόδοξον ἐκκλησίασμα ὁ Ἱερομόναχος Ἀρχιμανδρίτης π. Θεοφάνης:

«Πνεῦμα ὁ θεός καί τούς προσκυνοῦντας Αὐτόν ἐν πνεύματι καί ἀληθείᾳ δεῖ προσκυνεῖν», (Ἰωάν. 4,24), ἐδήλωσεν ὁ Κύριος ἡμῶν Ἰησοῦς Χριστός εἰς τήν Σαμαρείτιδα γυναῖκα.

Αὐτό τό θεῖον Πνεῦμα εἶναι ὁ Παράκλητος, περί τοῦ ὁποίου ὠμίλησεν ὁ Χριστός εἰς τούς μαθητάς Του ὀλίγον πρό τοῦ σταυρικοῦ Αὐτοῦ πάθους λέγων: «ἀλλ' ἐγὼ τήν ἀλήθειαν λέγω ὑμῖν· συμφέρει ὑμῖν ἵνα ἐγὼ ἀπέλθω. ἐάν γάρ μὴ ἀπέλθω, ὁ παράκλητος οὐκ ἐλεύσεται πρὸς ὑμᾶς· ἐάν δὲ πορευθῶ, πέμψω αὐτόν πρὸς ὑμᾶς· καὶ ἐλθὼν ἐκεῖνος ἐλέγξει τὸν κόσμον περὶ ἁμαρτίας καὶ περὶ δικαιοσύνης καὶ περὶ κρίσεως», (Ἰωάν. 16, 7-8).

Καί εἰς μέν τήν Σαμαρείτιδα γυναῖκα ὁ Χριστός ἐκήρυξεν ὅτι «ὁ θεός Πνεῦμά ἐστίν», εἰς δέ τούς μαθητάς Του ἀπεκάλυψε τήν περί τοῦ θεοῦ Πνεύματος ἀλήθειαν λέγων: «πέμψω πρὸς ὑμᾶς τὸν Παράκλητον». Ὁ Παράκλητος δέ οὗτος εἶναι τό Πνεῦμα τῆς Ἀληθείας, δηλονότι τό Ἅγιον Πνεῦμα, τό Πνεῦμα τοῦ Χριστοῦ, λέγοντος «ὅταν δέ ἔλθῃ ἐκεῖνος, τό Πνεῦμα τῆς Ἀληθείας ὁδηγήσει ὑμᾶς εἰς πᾶσαν τήν ἀλήθειαν· οὐ γὰρ λαλήσει ἀφ' ἑαυτοῦ, ἀλλ' ὅσα ἂν ἀκούσῃ λαλήσει, καὶ τὰ ἐρχόμενα ἀναγγελεῖ ὑμῖν», (Ἰωάν. 16,13).

Τό μέγα καί παράδοξον γεγονός τῆς ἐλεύσεως τοῦ Παρακλήτου, δηλονότι τοῦ Ἁγίου Πνεύματος, πρὸς τούς μαθητάς τοῦ Χριστοῦ, ἀφ' ἑνός προκατήγγειλαν οἱ Προφῆται ὡς ὁ Ἰωὴλ λέγων «...ἐν ταῖς ἡμέραις ἐκείναις ἐκχεῶ ἀπὸ τοῦ Πνεύματός μου ... καὶ προφητεύσουσιν», (Ἰωὴλ 2-23), καί ὁ Ἰεζεκιὴλ λέγων: «Λήψομαι ὑμᾶς ἐκ τῶν ἔθνων καὶ ἀθροίσω ὑμᾶς ἐκ πασῶν τῶν γαιῶν ... καὶ τό πνεῦμά μου δώσω ἐν ὑμῖν», (Ἰεζεκ. 36, 24).

Ἀφ' ἐτέρου, ὡς μαρτυρεῖ ὁ Ἅγιος Ἰωάννης ὁ Εὐαγγελιστής, ἡ ἔλευσις τοῦ Ἁγίου

Πνεύματος ἔλαβε χώραν εἰς τό Ὑπερῶν, «οὗ ἦσαν καταμένοντες οἱ μαθηταί τοῦ Χριστοῦ» (Πράξ, 1-13), «...καὶ ἐν τῷ συμπληροῦσθαι τὴν ἡμέραν τῆς πεντηκοστῆς ἦσαν ἅπαντες ὁμοθυμαδὸν ἐπὶ τὸ αὐτό. καὶ ἐγένετο ἄφνω ἐκ τοῦ οὐρανοῦ ἦχος ὥσπερ φερομένης πνοῆς βιαίας, καὶ ἐπλήρωσεν ὅλον τὸν οἶκον οὗ ἦσαν καθήμενοι· καὶ ὠφθησαν αὐτοῖς διαμεριζόμεναι γλῶσσαι ὡσεὶ πυρός, ἐκάθισέ τε ἐφ' ἓνα ἕκαστον αὐτῶν, καὶ ἐπλήσθησαν ἅπαντες Πνεύματος ἁγίου, καὶ ἤρξαντο λαλεῖν ἑτέραις γλώσσαις καθὼς τὸ Πνεῦμα ἐδίδου αὐτοῖς ἀποφθέγγεσθαι», . (Πράξ. Β' 1-4).

Ὅπως ὁ προφήτης Μωϋσῆς πεντήκοντα ἡμέρας μετὰ τό νομικόν Πάσχα παρέλαβε τὸν νόμον, δηλαδή τὰς δέκα εντολάς, οὕτω καὶ ὁ λαὸς τοῦ Χριστοῦ διὰ τῶν Ἀγίων Ἀποστόλων σύν τῇ Θεοτόκῃ καὶ Μητρί τοῦ Θεοῦ, ἀειπαρθένῳ Μαρίᾳ ἔλαβε τό Πανάγιον Πνεῦμα πεντήκοντα ἡμέρας μετὰ τό Πάσχα, δηλονότι μετὰ τὴν ἔνδοξον Ἀνάστασιν τοῦ Σωτῆρος ἡμῶν Χριστοῦ.

Τὴν ἐορτὴν ταύτην τῆς Πεντηκοστῆς, δηλαδή τῆς τοῦ Ἁγίου Πνεύματος καθόδου ἐπὶ τῶν Ἀποστόλων, ἐώρτασε πανηγυρικῶς καὶ εὐχαριστιακῶς καὶ ἡ Ἁγία ἡμῶν Ἐκκλησία χθὲς ἐν τῷ Παναγίῳ καὶ Ζωοδόχῳ Τάφῳ τοῦ Σωτῆρος ἡμῶν Χριστοῦ ὡς καὶ ἐν αὐτῷ τούτῳ τῷ ἱερῷ τόπῳ τοῦ ἐγγύς τοῦ ὑπερώου ἐν τῷ λόφῳ τῆς Σιών.

Σήμερον ἡ χάρις τοῦ Ἁγίου Πνεύματος συνήγαγεν ἡμᾶς πάντας εἰς τὸν ἱερόν τῆς Ἁγίας Τριάδος φερώνυμον Ναόν τῆς ἐν Ἱεροσολύμοις Πνευματικῆς Ἀποστολῆς τῆς ὁμοφρόνου καὶ ὁμοδόξου Ρωσικῆς Ἐκκλησίας, ἵνα ὁμοθυμαδὸν συνεορτάσωμεν καὶ τιμήσωμεν τό Πανάγιον Πνεῦμα, τό Ὅποῖον ὡς λέγει ὁ ὑμνωδός: «Πάντα χορηγεῖ τό Πνεῦμα τό Ἅγιον, βρύει προφητείας, ἱερέας τελειοῖ, ἀγραμμάτους σοφίαν ἐδίδαξεν, ἀλιεῖς θεολόγους ἀνέδειξεν, ὅλον συγκροτεῖ τὸν θεσμόν τῆς Ἐκκλησίας», (Στιχηρ. Ἑσπερινοῦ, ἦχος Α').

Οἱ θεόπνευστοι οὗτοι λόγοι τοῦ ὑμνωδοῦ ἐνέχουν ὑψίστην σημασίαν διὰ τὸν σκοπὸν καὶ τὴν ἀποστολὴν τῆς Ἐκκλησίας. Καὶ τοῦτο διότι, ἐάν ἡ ἐκ νεκρῶν Ἀνάστασις τοῦ Σωτῆρος ἡμῶν Χριστοῦ ἀποτελεῖ τό κεφάλαιον τοῦ μυστηρίου τῆς θείας Οἰκονομίας, τό γεγονός τῆς Ἁγίας Πεντηκοστῆς, ἐν τῷ ἐν Ἱεροσολύμοις Ὑπερῶν ἀποτελεῖ τὸν ἀκρογωνιαίον λίθον τῆς δομῆς καὶ συστάσεως τῆς κυβερνητικῆς καὶ διοικητικῆς διαρθρώσεως τοῦ θεανθρωπίνου θεσμοῦ τῆς Μίας Ἁγίας Καθολικῆς καὶ Ἀποστολικῆς ἡμῶν Ἐκκλησίας καὶ τοῦ ἐν αὐτῇ (τῇ Ἐκκλησίᾳ) καὶ δι' αὐτῆς ἐνεργουμένου σωτηριώδους ἔργου ἐν τῷ κόσμῳ καὶ ὑπὲρ τοῦ κόσμου, ὡς ἐναργέστατα διατυπώνει καὶ πάλιν ὁ ὑμνωδός λέγων: «Ἐτίμησας εἰκόνι σου τό τῶν χειρῶν Σου, Σῶτερ, πλαστούργημα, ζωγραφήσας ἐν ὑλικῇ μορφῇ τῆς νοερᾶς οὐσίας τό ὁμοίωμα, ἧς καὶ κοινωνόν μέ κατέστησας, θέμενος τῶν ἐπὶ γῆς κατάρχειν μέ τῷ αὐτεξουσίῳ, Λόγε Θεοῦ», (Στιχηρ. Ἑσπερ. πρό Πεντηκοστῆς ἦχος πλ. Β') .

Μέ ἄλλα λόγια, ἀγαπητοί μου , θεωροῦσα ἡ Ἐκκλησία ἡμῶν τὸν ἄνθρωπον ὡς «ἐζωγραφημένον ἐν ὑλικῇ μορφῇ τῆς τοῦ πλαστοουργοῦ νοερᾶς οὐσίας ὁμοίωμα», ἀναγνωρίζει εἰς τὸν ἄνθρωπον τὴν ἐν αὐτῷ εἰκόνα τοῦ Θεοῦ ὡς καὶ τό συνεπαγόμενον αὐτεξουσίον.

Τό θεῖον τοῦτο δῶρον, δηλονότι τοῦ «κατ' εἰκόνα Θεοῦ καὶ τοῦ αὐτεξουσίου» εἰς τὸν ἄνθρωπον, διαφυλάσσει καὶ ἐγγυᾶται ὁ Παράκλητος, τό Πνεῦμα τῆς ἀληθείας, τό Ὅποῖον εἶναι κατὰ τὸν ψαλμωδόν «εὐθέες» καὶ «ἡγεμονικόν». (Ψαλμ. 50).

Αυτό ἀκριβῶς τό Πνεῦμα τῆς Ἀληθείας, τό εὐθέες καί ἡγεμονικόν ἀποτελεῖ τήν πηγὴν, ἐκ τῆς ὁποίας ἀντλοῦν τήν φωτιστικὴν καί ἁγιαστικὴν δύναμιν οἱ ἅγιοι τῆς Ἐκκλησίας, ὡς οἱ Προφῆται ἐν τῷ Νόμῳ, οἱ Ἀπόστολοι μετὰ τόν Νόμον καί πᾶσα ἡ χορεία τῶν Ἀγίων τῆς Ἐκκλησίας πρωτοτόκων ἀπογεγραμμένων ἐν οὐρανοῖς, (Ἑβρ. 12,23).

Ἐξ αὐτῆς τῆς πηγῆς καλούμεθα, ἀγαπητοί μου ἀδελφοί, νά ἀντλήσωμεν καί ἡμεῖς οὐχί μόνον ὡς μέλη τοῦ σώματος τοῦ Χριστοῦ, τουτέστι τῆς Ἐκκλησίας Αὐτοῦ, ἀλλά καί ὡς ἀναλαμβάνοντες τήν τῶν Ἀγίων Ἀποστόλων διαδοχικὴν καί κυβερνητικὴν αὐτῶν διακονίαν, παραμένοντες οὕτω ἀσάλευτοι ἐν τῇ ἐνότητι τῆς πίστεως καί τῆς Κοινωνίας τοῦ Ἁγίου Πνεύματος.

Λέγομεν δέ τοῦτο, διότι ἡ συνεκτικὴ καί συμφωνικὴ τῆς Ἐκκλησίας δύναμις νοθεύεται ἐκ τοῦ πειρασμοῦ τῆς φυσιώσεως ὑπὸ τῶν κατὰ καιροῦς ἡγουμένων τῶν κατὰ τόπους αὐτοκεφάλων Ἐκκλησιῶν ἡμῶν, διαταρασσόντων οὕτω ὡς μή ὥφελε τήν κανονικὴν τάξιν καί δικαιοδοσίαν τήν ἐν Πνεύματι Ἀγίῳ, τοῦ Χριστοῦ θεσπισθεῖσαν ἐνότητα καί συμφωνίαν πασῶν τῶν ὑπὸ τῶν Ἀποστόλων καί δὴ τοῦ θείου Παύλου ἀναδειχθέντων καί ἔτι ἀναδεικνυομένων ἐν τῇ οἰκουμένῃ Ἐκκλησιῶν τοῦ Χριστοῦ.

Ἐπειδὴ, ὡς διδάσκει ὁ σοφὸς Παῦλος, «οὐ γὰρ ἔδωκεν ἡμῖν ὁ θεὸς Πνεῦμα δειλίας, ἀλλὰ δυνάμεως καὶ ἀγάπης καὶ σωφρονισμοῦ», (Β' Τιμ. 1,7).

Ἀλλὰ καί κατὰ τόν ὑμνωδόν: Ἵνα μή καταδικασθῶμεν ὡς ἀσεβεῖς τῷ πνεύματι τῆς ἀσυμφωνίας, ἀλλὰ καινουργηθῶμεν διὰ τοῦ φωτισμοῦ τοῦ Πνεύματος τῆς σωτηρίου συμφωνίας, δεηθῶμεν τοῦ Οὐρανίου Βασιλέως, δηλονότι τοῦ Παρακλήτου, τοῦ Πνεύματος τῆς ἀληθείας καί μετὰ τοῦ ὑμνωδοῦ τῆς Ἐκκλησίας ἐν ἐνὶ στόματι καὶ μιᾷ καρδίᾳ μελωδικῶς βοήσωμεν:

«Γλῶσσαι ποτε συνεχύθησαν διὰ τήν τόλμην τῆς πυργοποιΐας. Γλῶσσαι δέ νῦν ἔσοφίσθησαν διὰ τήν δόξαν τῆς θεογνωσίας. Ἐκεῖ κατεδίκησεν ὁ θεὸς τοὺς ἀσεβεῖς τῷ πταίσματι, ἐνταῦθα ἐφώτισεν ὁ Χριστὸς τοὺς ἁλιεῖς τῷ Πνεύματι. Τότε κατειργάσθη ἡ ἀφωνία, πρὸς τιμωρίαν, ἄρτι καινουργεῖται ἡ συμφωνία πρὸς σωτηρίαν τῶν ψυχῶν ἡμῶν».

Ἀμήν.

Εἰς τήν ἀκολουθήσασαν μεσημβρινὴν τράπεζαν ὁ Μακαριώτατος Πατριάρχης Ἱεροσολύμων κ.κ. θεόφιλος προσεφώνησεν τόν Προϊστάμενον τῆς Ρωσικῆς Πνευματικῆς Ἀποστολῆς Ἀρχιμανδρίτην π. Ἰσίδωρον καί τοὺς ὑπ' αὐτόν ἱερεῖς καί μοναζούσας διὰ καταλλήλου ἑορτίου προσφωνήσεως.

Ἐκ τῆς Ἀρχιγραμματείας

ngg_shortcode_0_placeholder